

A woman with long blonde hair is shown from the chest up, wearing a sleeveless, shimmering blue sequined dress. She has her right hand near her face and her left hand on her hip. A light blue price tag with a gold string is attached to the dress, displaying the text 'Velikost L'. The background is a soft, light blue gradient.

Mej
CABOŤOVÁ

Velikost
L

Znovu
na scéně

Znovu
na scéně

Meq
CABOTOVÁ

Znovu
na scéně

Přeložila Lucie Johnová

Vydáno nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Meg Cabot, LLC.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Size 12 and Ready to Rock*

(Published by HarperCollins Publishers)

přeložila © 2013 Lucie Johnová

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2013 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074619873

Můj vřelý dík patří:

Beth Aderové, Nancy Benderové, Jennifer Brownové, Benjaminu Egnatzovi, Jasonu Egnatzovi, Carrie Feronové, Michele Jaffeové, Lynn Langdaleové, Lauře J. Langlieové, Ann Larsonové, Michaelu Sohnovi, Pamele Spenglerové-Jaffeové, Tesse Woodwardové a především všem fanouškům Heather Wellsové, kteří mi poskytují tak báječnou podporu... jen tak dál!

Na ocet

Říkali mi „tlustoprdká“,
říkali mi „metráček“,
říkali mi „beznadějná“,
„ta holka je na ocet“.

Láska někdy na houby je
a bolí to jako čert,
láska někdy na houby je,
když je člověk na ocet.

„Metráčkové“ maj též city,
nejen velké zadek maj,
srdce zlomený mít můžou,
samotou se užívaj.

Láska někdy na houby je
a bolí to jako čert,
však od té doby, co mám tebe,
už nejsem holka na ocet.

„Na ocet“
Text a hudba: Heather Wellsová

Řítím se po schodech do druhého patra a srdce mi buší jako o závod – já totiž daleko radši chodím, než běhám. Takže se snažím nikam neběhat, leda když nastane nějaký průšvih. Jenže podle toho telefonátu, který jsem si před chvílí vyslechla, jeden takový průšvih právě nastal. Chodba přede mnou je však prázdná a opuštěná. Kromě krvavě rudé záře vycházející z nápisu VÝCHOD na jejím konci nevidím vůbec nic. A také nic neslyším, tedy až na své vlastní prudké oddychování.

Ale oni tu někde jsou. Cítím to v kostech. Jenže kde?

Vtom mi to dojde. No samozřejmě. Jsou za mnou.

„Vzdejte to,“ zaječím a kopnutím rozrazím dveře knihovny. „Už vás mám...“

Kulka mě zasáhne přímo do zad. Páteří mi proběhne vlna bolesti odzdola nahoru a zase zátky.

„Ha!“ Z jednoho z výklenků vyběhne jakýsi maskovaný muž. „Dostal jsem tě! Jseš mrtvá. Dočista mrtvá!“

Když filmoví režiséři nechávají hrdinku umřít, často její smrt podbarvují útržkovými vzpomínkami na zásadní okamžiky jejího života od narození až po přítomnou chvíli. (Ale řekněme si to na rovinu: Kdo si asi tak pamatuje své vlastní narození?)

Mě ovšem nic takového nepotká. Jak tam tak stojím a umírám, nedokážu myslet na nic jiného než na Lucy, svoji fenku. Kdo se o ni postará, když už tu nebudu?

Cooper. No samozřejmě, Cooper, můj domácí a odnedávna taky můj snoubenec. Tedy až na to, že naše zasnoubení zase až tak nedávná záležitost není. Požádal mě o ruku před třemi měsíci – ale ne že bychom své plány ohledně svatby někomu sdělili. Cooper se totiž chce ženit tajně, aby se vyhnul pozornosti své nesnesitelné rodiny. No a Lucy si na jeho přítomnost v mé posteli už tak zvykla, že když ráno zatouží po snídani a po procházce, jde rovnou *za ním*. Cooper je totiž ranní ptáče a já... já zkrátka žádné ranní ptáče nejsem.

Mimochodem Lucy teď chodí rovnou za Cooperem kvůli všemu, protože Cooper často pracuje doma a je s ní celé dny, zatímco já tvrdnu dlouhé hodiny tady ve Fischer Hall. Abych řekla pravdu, mám takový dojem, že má Lucy Coopera radši než mě. Lucy je zkrátka tak trochu zrádkyně.

Po mé smrti o ni tedy bude dobře postaráno, možná si ani nevšimne, že už tu nejsem. Už tohle poznání je natolik skličující – nebo možná natolik povzbuzující? – že v myšlenkách automaticky zalétnu ke své sbírce panenek. Je vážně ponižující, že někdo, komu už je skoro třicet, vlastní tolik panenek, že se z nich dá utvořit sbírka. Nicméně to je přesně můj případ, vlastním víc než pětadvacet panenek. Z každé země, ve které jsem zpívala v dobách, kdy jsem ještě byla pubertální pophvězdička trapně protežovaná nahrávací společností Cartwright

Records, mám jednu. Vzhledem k tomu, že jsem v žádné z těch zemí nepobyla dost dloho na to, abych si prohlédla místní pamětihodnosti – jenom jsem se vždycky musela objevit ve všech ranních vysíláních a potom odzpívat koncert, kde jsem většinou dělala předskokanku skupině Easy Street, jedné z nejpobulárnějších chlapeckých kapel všech dob – mi máma vždycky v obchodě se suvenýry na letišti koupila panenku (oblečenou do místního národního kroje). Tvrdila mi, že je to lepší, než kdybych se v Austrálii zajela podívat na koaly, v Japonsku do buddhistických chrámů, na Islandu na sopky, v Jižní Africe na slony a tak dále. Takhle že se prý alespoň ušetří spousta času.

To ovšem bylo předtím, než tátu kvůli daňovým únikům zavřeli a než se máma příhodně spřáhla s mým manažerem a posléze oba zmizeli ze země i s veškerými mými úsporami.

„Chudinko moje malá.“ Tohle řekl Cooper, když poprvé trávil noc v mém pokoji a zjistil, že na něj z polic nad hlavami postele zírají dolů všechny ty panenky. Když jsem mu pak vysvětlila, odkud je mám a proč jsem si je po všechny ty roky schraňovala – že je to to jediné, co mi ještě zbylo ze zničené kariéry a rozbité rodiny (ačkoli s tátou se od té doby, co ho pustili z vězení, snažíme dát zase nějak dohromady), jenom zavrtil hlavou. „Chudinko moje malá.“

Já přece nemůžu umřít, dojde mi najednou. Cooper se sice postará o Lucy, ale s mými panenkami si vědět rady nebude. Musím to přežít, musím žít alespoň tak dlouho, abych stačila zajistit, že se mé panenky dostanou k někomu, kdo je dokáže náležitě ocenit. Možná k někomu z facebookové stránky fanklubu Heather Wellsové. Kterou jako „to se mi líbí“ ohodnotilo skoro sto tisíc lidí.

Než si však stihnu důkladněji promyslet, jak to s těmi panenkami provedu, vyskočí zpoza jednoho z křesel další maskovaná postava.

„No nazdar!“ vyjekne a posune si masku chránící oči na temeno hlavy. Jsem více než trochu překvapená, když zjistím, že proti sobě mám studentku, Jamie Priceovou. Vypadá vyděšeně. „Gavine, vždyť je to Heather. Ty jsi zastřelil Heather! Heather, moc se omlouvám. Nedošlo nám, že jsi to ty.“

„Heather?“ Ted si masku zdvihne i Gavin a zároveň skloní ruku se zbraní. „A kurva. Soráč.“

Z toho jeho „soráč“ si odvodím, že se mi omlouvá za to, že umírám,

protože mě před chvílkou zasáhl do zad kulkou z nějaké velkorážní zbraně. Je mi ho trošičku líto, protože vím, jak moc jsem pro něj znamenala, i když už si nedávno našel opravdovou přítelkyni, to jest Jamie. Zřejmě teď bude potřebovat několik let psychoterapie, aby nějak překonal skutečnost, že mě omylem zavraždil. Vždycky mi připadalo, že se mu jeho úloha v té věkově nevyvážené romanci, o níž si představoval, že se mezi námi odehrává, zamlouvá, a to i přesto, že tu nikdy nebyla sebemenší naděje, že by se naše láska vůbec kdy zrodila. Gavin je student se specializací na filmové umění, já pracuju jako zástupkyně vedoucího na koleji, kde je ubytovaný, a jsem zamilovaná do Coopera Cartwrighta... A navíc pravidla stanovená univerzitou New York College jasně říkají, že její administrativní pracovníci mají zakázáno spát se studenty.

Ovšem teď už je naprosto jasné, že mezi mnou a Gavinem se žádný milostný románěk nikdy nerozvine – vždyť mě Gavin právě zastřelil! Cítím, jak mi z rány na zádech vytéká krev.

Ani si vzhledem k velikosti té krvavé skvrny a k faktu, že mám s největší pravděpodobností přeraženou páteř, nejsem jistá, jak je vůbec možné, že se ještě pořád udržím na nohou. Není právě snadné odhadnout, jak je rána hluboká, protože v místnosti – stejně jako ve zbytku knihovny ve druhém patře – je tma, tedy až na světlo, které sem proniká z kdysi elegantních křídlových oken s výhledem na šachový kroužek o dvě patra níž v parku na Washington Square.

„Gavine,“ vypravím ze sebe hlasem zdušeným bolestí. „Mohl bys zařídit, aby se moje panenky dostaly k někomu, kdo...“

Tak moment.

„Tohle je *barva*?“ vyštěknu a zvednu potřásnuté prsty k obličejí, abych se na ně mohla podívat zblízka.

„Moc nás to mrzí,“ omlouvá se Jamie rozpačitě. „Na tý krabičce se píše, že to z většiny materiálů jde vyprat.“

„Vy hrajete paintball *uvnitř budovy*?“ Ne, teď už mi Gavina není ani trochu líto. Vlastně na něj začínám být pořádně našťavaná. „A to máte dojem, že mi dělá starosti špinavý *oblečení*?“

I když nutno podotknout, že tahle košile patří k mým nejoblíbenějším. Je mi volná přesně přes ty partie, které netoužím předvádět světu (a přitom v ní nevypadám jako těhotná), a zároveň přitahuje pozornost k těm částem mého těla, které podle mě stojí za povšimnutí (prsa mám

fakt výstavní). Kombinace těchto vlastností bývá u košil neuvěřitelně vzácná. Takže pevně doufám, že se Jamie nemýlila, když mi tvrdila, že se ta barva dá vyprat – už kvůli ní samé.

„Kristepane, lidi, vždyť jste mohli někomu vystřelit oko!“

Je mi fuk, že znám jako něčí matka v nějakém vánočním filmu. Jsem vážně našťvaná. Vždyť já jsem před chvilkou málem požádala *Gavina McGorena*, aby se postaral o moji sbírku panenek nejrůznějších národností.

„Ale no tak, klídek.“ Gavin na mě zírá s očima navrch hlavy. „Však na tebe už stříleli někdy dřív, Heather, a ostrejma. To tě tak rozhází zásah paintballovou puškou?“

„Nikdy jsem se do situace, kdy by po mně někdo střílel ostrejma, nedostala dobrovolně,“ připomenu mu. „Nemám to v popisu práce. Prostě se mi to jenom docela často stává. A teď kdybys mi laskavě vysvětlil, proč mi ochranka volala *v neděli večer* domů s tím, že si někdo stěžoval, že se tady, v budově, která by měla bejt přes léto kvůli rekonstrukci až na pár brigádníků z řad studentů prázdná, pořádá nějaký nepovolený mejdan – na kterým prej někdo zkolaboval.“

Gavin se zatváří uraženě. „Tohle není žádný mejdan,“ sdělí mi. „Tohle je paintballová válka.“ Zvedne svou zbraň, jako by se tím všechno vysvětlovalo. „Ty, kdo mají ve Fischer Hall na starosti recepci, plus asáci z magisterskýho bojujou proti kolegům, co pomáhají s malováním. Tumáš.“ Na chvilku zmizí za pohovkou, ale vzápětí se zase objeví a vrazí mi do náruče paintballovou pušku, masku na oči, kombinézu – to vše bylo očividně zrekvírováno některému ze studentů, kteří ve Fischer Hall vypomáhají s malováním – a pár dalších součástí výstroje a výzbroje. „Když už jsi tady, můžeš hrát za lidi z recepce.“

„No tak počkat. Chceš říct, že takhle jste naložili s penězma, který jsem vám dala na společný program?“ Jen těžko skrývám znechucení. Z jednoho semináře, na který jsem se přes léto přihlásila, vím, že lidský mozek se plně dotváří až okolo pětadvaceti, že teprve potom je plně zralý a strukturálně rozvinutý, a že právě proto mladí lidé tak často dospívají k chybným rozhodnutím.

Ovšem pustit se do paintballové bitvy přímo na koleji? Tak tenhle nápad je pěkně slabomyslný i na *Gavina McGorena*.

Hodím paintballovou výstroj i výzbroj na pohovku.

„Ty peníze byly určený na pizzovej mejdan,“ namítnu. „Protože jsi tvrdil, že v neděli večer mají všechny menzy zavřeno a že nemáte dost peněz na to, abyste si sehnali jídlo někde jinde. Pamatuješ?“

„Ale ne, kdepak, tak to vůbec není,“ snaží se mě uklidnit Jamie. Na tak rozložitou dívku občas působí hrozně dětským dojmem, což je možná způsobeno i tím, že na konci každé věty stoupne hlasem, jako kdyby se na něco ptala, i když ve skutečnosti to žádná otázka není. „Ty peníze jsme za výbavu na paintball neutratili, půjčili jsme si to všechno zadarmo ve studentském sportovním středisku? Ani jsem do té doby netušila, že to jde – nejspíš proto, že během školního roku jsou neustále rozpůjčovány, když je tu taková spousta lidí? – ale jde to. Stačí, když jim tam člověk nechá průkazku.“

„No samozřejmě,“ zabručím podrážděně. Proč by bohatí bývalí studenti nedarovali škole peníze na nákup paintballové výbavy, aby si ji jejich současní kolegové mohli zadarmo půjčovat? Chraň pánbůh, aby snad poskytli finance na něco užitečného, třeba na přírodovědnou laboratoř.

„Jo,“ přidá se Gavin. „Za tamty prachy jsme fakt nakoupili pizzu. A pítí.“ Podrží mi před očima zbývající tři plechovky piva zavěšené v plastové konstrukci, která těch piv kdysi obsahovala šest. „Kdo si dá? Pro mé kóci jenom to nejlepší americký pivko.“

Mám pocit, že celá hořím. A s tou paintballovou kulkou, kterou jsem před chvilkou schytala, to nemá nic společného. „*Pivo?* Vy jste si za peníze, který jsem vám dala na pizzu, nakoupili pivo?“

„Je to Pabst Blue Ribbon,“ upřesní Gavin a zatváří se zmateně. „Měl jsem za to, že super holky, co píšou písničky a zpívají, PBR přímo milují.“

Jamie si zřejmě všimla, že mi v očích doutná vztek, a tak ke mně přistoupí a obejmě mě.

„Mockrát ti děkuju, že jsi mi tady dovolila přes léto bydlet, Heather,“ prohlásí. „Kdybych o prázdninách musela být u našich v Rock Ridge, nejspíš bych umřela. No fakt. Nemáš tušení, jak strašně jsi mi pomohla. Dalas mi křídla, který jsem potřebovala k rozletu. Jsi ta nejbáječnejší šéfka pod sluncem, Heather.“

Celkem přesně vím, co jsem Jamie dala, a rozhodně to nebyla křídla. Dostala zadarmo byt a stravu výměnou za dvacet odpracovaných hodin

týdně, během nichž bude přeposílat poštu studentům, kteří odjeli na léto domů. Takže teď nemusí kvůli tomu, aby se mohla tajně vídat s Gavinem, dojíždět do města (jejím rodičům se totiž Gavin nelíbí, mají za to, že by si jejich dcera mohla najít někoho lepšího než zanedbaně vyhlížejícího studenta filmového umění). Stačí jí jen otevřít dveře, protože Gavin bydlí kousíček od ní, jelikož i jemu jsem nabídla totéž co jí (což nebylo příliš moudré, jak jsem právě zjistila).

„Jsem si naprosto jistá, že tvoji rodiče by s tím, že jsem nejbáječnější šéfka pod sluncem, nesouhlasili,“ odseknu a odmítnu se podvolit jejímu objetí. „A taky jsem si jistá, že pokud někdo z ubytovacího zjistí, že jste tu rozpoutali paintballovou válku – tak už nikomu šéfku dělat nebudu.“

„Co ti můžou udělat?“ zeptá se Gavin pobouřeně. „Jsem v budově, která je přes léto zavřená a která se má stejně celá znova vymalovat, a všichni jsme plnoletý. Nikdo tu nedělá nic nezákonného.“

„No jasně,“ obdařím ho sarkastickým úšklebkem. „A proto mi taky volala ochranka – protože tady nikdo neprovádí nic nezákonného.“

Gavin udělá obličej, který s tou ochrannou maskou posunutou nahoru do vlasů působí obzvlášť démonicky. „Nebyla to Sarah?“ zajímá se. „To si stěžovala ona, co? Neustále nám říká, že máme bejt zticha, protože se snaží dodělat diplomku nebo tak něco. Já *věděl*, že ji tohle nadzdvihne.“

Nijak to nekomentuji. Nemám tušení, kdo je univerzitní ochrance nahlásil. Je docela dobře možné, že to skutečně byla Sarah Rosenbergová, studentka magisterského programu, která ve Fischer Hall bydlí a zároveň pracuje a jejímž úkolem je řešit případné problémy a pomáhat vedoucímu koleje s nočními zásahy. Naneštěstí od posledního předčasného skonu tady ve Fischer Hall naše kolej žádného vedoucího, kterému by Sarah mohla asistovat, nemá. Zato mi pomáhá dohlížet na poněkud prořídlé řady vypomáhajících studentů a spolu se mnou čeká, koho nám ubytovací oddělení pošle jako nového vedoucího. Už před chvílí jsem jí nechávala vzkaz v hlasové schránce – je zvláštní, že si ho neposlechla, vždyť se teď přes léto učí a tráví většinu času ve svém pokoji. Zpravidla nemá na práci nic jiného než studium, ale zhruba ve stejné době, kdy jsem se já tajně zasnoubila, si udělala první vážnější známost.

„Podívejte,“ řeknu a vytáhnu mobil, abych znovu zavolala Sarah. „Ty peníze jsem vám nedala na pivo, a vy to dobře víte. Jestli tu někdo

doopravdy zkolaboval, musíme ho okamžitě najít a zjistit, jestli už je v pořádku...“

„No jo, to jistě,“ přikývne Jamie znepokojeně. „Ale z pití tu určitě nikdo nezkolaboval. Koupili jsme jenom dvě balení po šesti...“

„To jo, ale basketbalisti si přitáhli flašku vodky,“ připustí Gavin rozpačitě.

„Gavine!“ vyjekne Jamie.

Mám pocit, jako by mě někdo doopravdy střelil, tentokrát ovšem opravdickou kulkou, a to do hlavy, a nikoli do zad. Velikost té imaginární kulky zhruba odpovídá migréně, která mi začíná vystřelovat z levého očního důlku do zbytku hlavy. „Cožle?“ vybuchnu.

„No, já jim v tom přece nemohl zabránit, ne?“ Gavinův hlas vyletí o oktávu výš. „Vidělas, jaký to jsou vazby? Ten kluk z Ruska, Magnus, má přes dva metry. Co jsem mu jako měl říct? ‚Nětkski vodkaski?‘“

Jamie se nad tím na chvíli zamyslí. „Nemělo by tam bejt spíš ‚nět? A ‚vodka?‘ Podle mě to v tý ruštině zní spíš takhle.“

„No paráda,“ zavrčím a přestanu si jich všímat. Zmáčknu na mobilu tlačítko pro opakování hovoru a znovu se pokouším dovolat Sarah. „Jestli zkolaboval některej z těchhle kluků, tak ho ani nezvládneme zvednout na nosítka. Kde jsou basketbalisti teď?“

Gavin vypadá nadšeně. Vytáhne něco z kapsy kombinézy a zamíří s tím k jednomu z křídlových oken. V záři pouliční lampy zahlédnu, že rozbaluje plánek budovy pro jednotlivá poschodí. Papír je pokrytý záhadnými značkami vyvedenými červeným fixem, nejspíš to bude plán dnešní bitvy. Hlava mě rozbolí ještě víc. Měla bych být doma, cpát se spolu se svým přítelem večerí donesenou z čínské restaurace a sledovat *Zvláštní jedlíky*, což je u nás tradiční zábava na nedělní večer, i když Cooper z nějakého důvodu není schopen pochopit genialitu *Zvláštních jedlíků* a radši se dívá na pořad *60 minut*, který jsem já překřtila na „Program o všem možném kromě zvláštních jedlíků“.

„Nejspíš se budeme muset rozdělit, jinak je nenajdeme,“ prohlásí Gavin, zvedne plechovku s pivem, rychle se napije a teprve potom ukáže na jedno místo na plánku. „Udělalí jsme si základnu tady v knihovně, protože odsud slyšíme každýho, kdo jde po schodech ze vstupní haly nebo jede nákladním výtahem. Podle našeho odhadu se družstvo Malířů schovává někde v přízemí, nejspíš v menze. Ale taky by mohli

bejt v suterénu, možná ve společenský místnosti. Podle mě bude nejlepší, když rovnou vyrazíme dolů, vymáknem je všechny najednou a vyhraje celou válku...“

„Počkej,“ zarazí ho Jamie. „Slyšeli jste to?“

„Já nic neslyšel,“ zavrtí hlavou Gavin. „Takže plán je následující: Jamie, ty to vezmeš zadním schodištěm do menzy. Heather, ty vyrazíš po hlavním schodišti a zjistíš, jestli se někdo neschovává v suterénu.“

„V tý temný komoře na letním filmovém semináři ses asi nějak moc načuchal výparů z různých chemikálií,“ odseknu. Telefon mojí asistentky se opět přepnul na hlasovou schránku. Otráveně ukončím hovor, žádný další vzkaz už jí nechávat nebudu. „A vůbec, já nehraju.“

„Heather, Heather, Heather,“ pronese káravě Gavin. „Filmy jsou teď digitální, temný komory ani žádný chemikálie už dneska nikdo nepoužívá. A rozhodně *hraješ*. Zastřelili jsme tě, takže jsi náš zajatec. Musíš dělat, co ti řekneme.“

„Ale ne, vážně,“ ozve se Jamie. „Copak vy jste to neslyšeli?“

„Jestli jsi mě zastřelil, tak jsem mrtvá,“ prohlásím. „Takže bych neměla bejt nucená hrát.“

„Pravidla zněj jinak,“ ujistí mě Gavin. „Dostaneme je tak, že to vezmeme přes kancl stravovacího oddělení do menzy a schováme se za salátovej bar...“

„McGorene,“ ozve se ze tmy na chodbě hluboký, mužný hlas.

Gavin překvapeně vzhledne.

„Když někdo zastřelí Heather,“ vynoří se ze stínů můj snoubenec Cooper, „jen tak lehce mu to neprojde.“

A zmáčkne spoušť.

Jednou za čas

Jednou za čas zalituješ, žeš jinou cestu nezvolil
a všechny svý velký plány nejradši bys zahodil.

Jednou za čas osamělost zatne do tebe svůj
říkáš si, proč všichni jen berou a na oplátku nic
spár,
nedávaj.

Jednou za čas sám sebe se zeptáš: Jak se tohle
mohlo stát?
Proč na tom tak mizerně jsem, proč mě nikdo
nemá rád?

Jednou za čas však někoho potkáš, kdo na stejný
vlně je,
kdo si zvolil stejnou cestu, kdo stejnejm věcem
se zasměje.

Najednou už tak sám nejsi, najednou jste na to
dva,
a cesta, jež tvým osudem je, není už tak zoufalá.

V tu chvíli víš, že to stálo za to, ta samota
i trápení.
jednou za čas se totiž stane, že se tvý sny
vyplní...

„Jednou za čas“
Text a hudba: Heather Wellsová

„Já ti říkala, že něco slyším,“ rozesměje se Jamie, když vidí, s jak ohromným výrazem si Gavin prohlíží tu neonově zelenou skvrnu, která se mu rozlévá po přední části bílé kombinézy.

„Docela trapný, kámo,“ prohlásí Gavin nešťastně. „Vždyť ani nejses členem oficiálního týmu.“

„Kde jsi přišel k tý paintballový pušce?“ zeptám se Coopera, když ke mně přistoupí a ovine mi paži kolem krku.

„Dal mi ji jeden sympatickej mladík na recepci, když jsem se ho zeptal, kde tě najdu,“ odpoví. „Říkal, že ji budu potřebovat, abych se mohl bránit.“

Poněkud opožděně si uvědomím, že když jsem se řítíla nahoru po schodech, Mark, vypomáhající student z magisterského programu, který má dneska v noci službu na recepci, na mě něco volal. Já však měla v té chvíli příliš naspěch na to, abych si vyslechla, co mi chce říct.

„Co tady děláš?“ zeptám se Coopera, když mě líbá na temeno hlavy. „Říkala jsem ti přece, že jsem za chvíli zpátky.“

„Jo, to říkáš pokaždý, když se sem o víkendu necháš vytáhnout,“ oduší Cooper suše. „A pak tě tři hodiny nevidím. Takže mě napadlo, že je načase to trochu urychlit. V týhle práci nevyděláváš dost na to, abys byla šéfům k dispozici čtyřicet hodin denně, Heather.“

„To mi povídej,“ povzdychnu si. Můj roční plat zástupkyně vedoucího koleje mě poté, co si svůj díl vezme bernák a stát New York, kvalifikuje na oficiální hranici chudoby. Naštěstí univerzita New York College nabízí svým zaměstnancům skvělé zdravotní pojištění a balíček výhod, navíc neplatím ani dolar nájmu – to zase díky své druhé práci, vedení účetnictví svému domácímu, který mě právě přestal objímat kolem krku a znovu si nabíjí paintballovou pušku.

Nebudu vám lhát: sice se mi vůbec nelíbí, že si někdo hraje se zbraněmi přímo v budově koleje, nicméně Cooper při tom vypadá nepopíratelně sexy. Samozřejmě se musel už předtím seznámit s palnými zbraněmi, aby mohl složit zkoušku, jež mu umožnila stát se oficiálním soukromým detektivem ve státě New York. Cooper sám ovšem zbraň nevlastní a ujistil mě, že skuteční soukromí detektivové nemají s těmi z filmů a televizních seriálů nic společného. Že když zrovna není doma a nehledá něco na internetu, většinou vysedává v autě a fotografuje lidi, kteří s někým podvádějí své životní partnery.

Když mi to vysvětlil, vážně se mi ulevilo, protože kdyby běhal někde po městě, nechal po sobě střílet a potom opětoval palbu, dělala bych si o něj hrozné starosti.

„Tentokrát je to vážný,“ sdělím mu. „Univerzitní ostraha dostala hlášení, že se tu koná nepovolené mejdan a...“

„Ale nepovídej,“ ušklíbne se Cooper a sjede pohledem na plechovky s pivem.

„...a že někdo zkolaboval,“ dokončím větu. „Jenže zatím to vypadá, že nikdo neví, kdo to nahlásil. Sarah nebere telefon a všichni ostatní se rozprchli po budově a bojují v paintballový válce.“ Nerada bych, aby si z toho přítomní studenti udělali obrázek, že jsem neschopná, nicméně pravda je taková, že si nejsem úplně jistá, jak takovouhle situaci řešit. Koneckonců jsem přece pouhá *zástupkyně* vedoucího koleje.

Cooper ovšem žádnými podobnými pochybnostmi netrpí.

„Super,“ prohlásí a namíří paintballovou pušku na Gavina a Jamie. „Novej plán hry. Jste moji zajatci, což znamená, že uděláte, co vám řeknu.“

Mimoděk zlehka zalapám po dechu. Kdysi jsem snila o tom, že bych se *já* stala zajatkyňou Coopera Cartwrighta a on by mě nutil dělat, co mi poručí. A abych byla úplně upřímná, to něco zahrnovalo pouta na rukou.

A teď se mi ten sen splní! I když v trochu jiném smyslu. Ovšem opět se projevilo mé příslovečné štěstí, takže se při tom kolem nás bude motat banda studentů a všechno pokazí.

„Jdeme najít ostatní,“ prohlásí Cooper. „Musíme zjistit, jestli jsou v pořádku. A potom zvu všechny, kdo budou mít zájem, na thajský jídlo.“

Gavin a Jamie jen zaúpí, což je od nich podle mě pěkně nezdvořilé, když uvážím, že jim můj přítel právě nabídl, že jim zaplatí večeři. Co to s tou dnešní mládeží je? Který blázen by radši pobíhal sem a tam a střílel na lidi barvu, než aby využil příležitosti a dal si skvělé thajské nudle?

„To myslíš vážně?“ zamračí se Gavin. „Zrovna když se nám málem podařilo zlikvidovat basketbalisty?“

„Jo, je mi jasný, že už vám k tomu chyběl jenom krůček,“ zvedne Cooper sarkasticky koutek úst. „Jestli to ale dobře chápu, tady Heather má svoji práci ráda, takže mám dojem, že nebude riskovat vyhazov tím, že by se po pracovní době bratříčkovala se studentama, který v podnapilým stavu střílel z paintballovejch bouchaček.“

V tom nejasném světle na svého budoucího manžela obdivně zírám.

Mám pocit, že jsem se do něj právě zamilovala ještě o trochu víc. Možná by přece jen *věděl*, jak naložit s mými panenkami.

Znovu vytáhnu mobil – no vážně, kde ta Sarah je? To, že mi okamžitě nezavolala zpátky, se jí vůbec nepodobá. Přitom přemítám, jak se Cooperovi, jen co se dostaneme domů, odvděčím (bez těch želízek na ruku se to *rozhodně* neobejde). Vtom uslyšíme z chodby nějaké kroky. Podle zvuku je nám všem jasné, že jsou to *mužské* kroky. A znějí neústupně.

„To jsou oni,“ zašeptá Gavin. Popadne další náboje s barvou. „Macešky...“

Ne, to nemá být urážka. Je to název basketbalového družstva New York College. Kdysi byli naši basketbalisté známí pod názvem Kuguři, nicméně po tom skandálu s podváděním v padesátých letech museli odstoupit z první skupiny a teď jsou ve třetí, nejnižší, a ještě je pojmenovali podle květinčky.

Člověk by řekl, že se z toho škola poučí, ale opak je pravdou. Zrovna teď na jaře získal někdo z bulváru vzkaz od rektora New York College Phillipa Allingtona adresovaný mému šéfovi Stanu Jessupovi, vedoucímu ubytovacího oddělení, ve kterém pan rektor Stana žádá, aby měl každý z hráčů univerzitního basketbalového družstva přes léto zajištěné ubytování a stravu na koleji, protože některé z Macešek mají trvalé bydliště až v daleké Gruzii a letenka by pro jejich rodiny představovala zoufale vysoké vydání.

Nakonec to dopadlo tak, že přes léto bydlí ve Fischer Hall dvanáct Macešek, které mají údajně pomáhat s malováním.

Podle nedávno vydaných pravidel univerzitního sportovního výboru nesmějí být sportovci nijak odměňováni – ani penězi, ani v naturáliích – a speciálně hráči třetí skupiny nesmějí dostat ani žádné sportovní stipendium. Proto tenhle vzkaz z rektorátu rozpoutal aféru, která později dostala přezdívku Maceškgate... i když já osobně moc nechápu, jak je možné považovat ubytování a stravu, které ti kluci dostanou výměnou za vymalování téměř tří set kolejních pokojů, za nějakou „odměnu“.

„Ty vypatlaný hory svalů nějak přišly na to, že jsme tady,“ zašeptá Gavin. „Že je smím postřílet, prosím, prosím.“

A Jamie se přidá s dalším procítěným „prosím?“.

Cooper zavrtí hlavou. „Ne...“

Ale už je pozdě. Dveře do knihovny se rozletí, Gavin zvedne paintballovou pušku a vystřelí na...

...Simona Hagueho, vedoucího koleje Wasser Hall, nejzapřísáhlejšího soupeře naší Fischer Hall a mou pracovní Nemesis.

Simon se podívá na světélkující barevnou skvrnu, která se mu rozpjí po přední části elegantního černého trička s límečkem, a vyjekne. Jeho společník – jeden ze členů univerzitní ochranky, jak odhaduju podle siluety jeho čepice – taky nevypadá z cákance zářivě žluté barvy, který mu nyní zdobí přední část uniformy, zrovna nadšeně.

Jamie si jako první uvědomí, jaké chyby se její přítel dopustil. Vyděšeně zalapá po dechu a řekne těm dvěma téměř totéž, co před chvílí sdělila mně: „Teplou vodou se to dá vyprat!“

Jedna část mého já má sto chutí se dát do smíchu. Ta druhá by se nejradši na místě propadla do země. Poněkud opožděně mi dojde, že Simon má jako vedoucí koleje tenhle víkend službu, což znamená, že mu stejně jako mně volali, že se na koleji pořádá nějaký nepovolený mejdan a že jeden z jeho účastníků zkolaboval.

Takže jestli jsem nebyla mrtvá před chvílí, teď už určitě jsem – tedy alespoň co se týče mé kariéry.

„Co se to tady děje?“ zavrčí Simon a přitom šátrá po obložení stěny ve snaze najít vypínač.

Schovejte to pivo, modlím se v duchu. Někdo rychle schovejte to pivo.

„Ahoj,“ řeknu nahlas a postoupím dopředu. „Simone, to jsem já, Heather. Hrajeme tu takovou hru na stmelení kolektivu. Za tohle se omlouvám...“

„Hra na stmelení kolektivu?“ odsekne Simon a nepřestává hledat vypínač. „Tahle budova má přece bejt přes léto prázdná. Jakejpak asi kolektiv tady můžete v neděli večer stmelovat?“

„No, vlastně tak úplně prázdný to tady není,“ upozorním ho. Slyším, že se za mnou něco hýbe, a když koutkem oka zahlédnu, že Gavin nenápadně odklízí zbylé plechovky s pivem za pohovku, značně se mi uleví. „Doktor Jessup chtěl, aby byla recepce i přes léto otevřená, takže tu samozřejmě zůstali studenti, kteří tam pracují, plus ti, kdo přeposílají poštu, a taky je tu pár vypomáhajících studentů z magisterského programu, to všechno kvůli těm...“

...chtěla jsem říct *basketbalistům*. Vedoucí ubytovacího oddělení si

totiž včas uvědomil, že ve Fischer Hall budou přes léto bydlet oblíbení studenti našeho rektora, a tak mě požádal, abych zajistila, že členové basketbalového družstva – což jsou koneckonců především studenti a teprve ve druhé řadě sportovci – budou mít dostatečný dohled. A tak jsem jim ten dohled opatřila. Zlanařila jsem na to šest vypomáhajících studentů z magisterského programu, kterým jsem výměnou za to, že budou pár hodin týdně pracovat v mé kanceláři nebo na recepci a navíc trochu ohlírají Macešky, nabídla přes léto bezplatné ubytování a stravu.

Ale tu větu už nestihnu dokončit, protože mi Simon skočí do řeči. „Studenti, co přeposílají poštu?“ Zní pěkně popuzeně. Se zpožděním mi dojde, že během jedné schůze, na které jsme se měli všichni zamyslet nad tím, jak by mohla univerzita ušetřit, Simon navrhoval, aby se zrušila všechna místa zástupců vedoucích koleje – tedy i *moje* místo.

Konečně najde vypínač a místnost náhle zaplaví jasné a ostré světlo.

Simon nevypadá zrovna nejlíp. I když bych řekla, že já na tom nejspíš budu dost podobně. Potom mi padne zrak na člena univerzitní ochranky, který z nás tří dopadl nejhůř.

„No ne,“ vydechnu překvapeně. „Ahoj, Pete. Ty sis teď přibral noční služby?“

Pete, který má ve Fischer Hall za normálních okolností na starosti stanoviště ochranky dole v přízemí, se právě snaží dostat žlutou barvu ze stříbrného služebního odznaku.

„Jo,“ odsekne zachmuřeně. „Vzal jsem si pár služeb navíc. Holky jedou na léto na tábor. A tábory jsou pěkně drahá záležitost. Teda přinejmenším ty dobrý.“

Z jeho výrazu je mi jasné, že svého rozhodnutí vzít si služby navíc v tuhle chvíli dost lituje.

„Takže vám tady bezplatně bydlí studenti – čistě za to, že ostatním přeposílají poštu?“ ujišťuje se Simon jako pes, kterému se nechce pustit kost, do níž už se jednou zakousl.

Wasser Hall stojí na opačné straně parku, a tím pádem má jiné poštovní směrovací číslo a spadá pod jinou poštu. Navíc je to nová budova, takže si její obyvatelé nemusí dělat starosti s tím, že by snad byli vystavováni škodlivému působení azbestu, nebo že jim pokaždé, když někde přeteče záchod, hrozí nebezpečí, že se proboří strop místnosti o patro níž.

„Nojo,“ přikývnu. „Naše pošta odmítá dopisy adresovaný do Fischer Hall přeposílat, protože koleje považuje za krátkodobý ubytovací zařízení. Takže tady Jamie a Gavin výměnou za ubytování kromě vykonávání služeb na recepci ještě přeposílají poštu kolegům, kteří odjeli na prázdniny domů.“

Připouštím, že jsem si v tomhle směru vyložila univerzitní pravidla velmi volně a že jsem si z Fischer Hall udělala něco jako „Ostrov ztracených hraček“, jak to nazval Cooper. Zaměstnala jsem tu všechny studenty, kteří jinak nemají přes prázdniny kam jít – ať už jim v tom brání nedostatek financí nebo rodinná situace. Jsem si téměř stoprocentně jistá, že Simonovi se z toho, co dělám, nebude líbit vůbec nic, a kdyby znal celý rozsah mých aktivit, jenom by ho to v přesvědčení, že mě i moje pracovní místo je třeba okamžitě zlikvidovat, utvrdilo.

„Bezplatný ubytování výměnou za přeposílání pošty?“ Simonův výraz je dokonalou maskou nevěříčího úžasu. „A ty tady pro tyhle lidi pořádáš nějaký cvičení na stmelování kolektivu? Uprostřed noci?“

„Ehm,“ odkašlu si. „Jo.“ Že ze všech vedoucích kolejí, kteří by dneska, kdy jsem přistihla své svěřence, jak se chovají naprosto nevhodně, mohli být na telefonu, musí mít službu zrovna Simon? Kdokoli jiný – například Tom Snelling z Waverly Hall, kde jsou ubytování drsní hoši z univerzitního bratrstva – by prostě jenom zkonfiskoval pivo a paintballové pušky a nikde by to nehlásil.

Ale kdepak, on to prostě musí být ten arogantní puntičkář Simon. Horší už to snad ani být nemůže...

Nicméně zjistím, že může. Stojím totiž natolik blízko u okna, že dokážu rozpoznat, že ta siréna, kterou jsem před chvilkou zaslechla, patří sanitce, kterou teď vidím zatáčet k západní části náměstí Washington Square.

Pravda, Fischer Hall je jenom jedna z mnoha budov, které se na téhle straně náměstí nacházejí, a ta sanitka by klidně mohla mířit ke kterémkoli jinému domu.

Jenže to asi nebude zrovna moc pravděpodobné, že?

Simon se nepřátelsky podívá na Coopera. „A kdo má bejt tohle?“ usklíbne se jízlivě. „Na to, aby tu *přeposílal poštu*, je už zřejmě drobátko starej, ne?“

„Cooper Cartwright,“ postoupí Cooper dopředu s nataženou pravicí.

Ke své značné úlevě vidím, že paintballovou pušku mezitím stačil někam schovat. „Bezpečnostní poradce. Heather mě požádala, abych tu při tom dnešním programu na stmelování kolektivu dohlédl na to, aby byla dodržována všechna nezbytná bezpečnostní opatření.“

Bezpečnostní poradce. Sevře se mi žaludek. Tak na tohle mu tedy Simon rozhodně neskočí.

„Netušil jsem,“ prohlásí Simon, když si s Cooperem potřese rukou, „že má Fischer Hall v rozpočtu dost prostředků na to, aby si mohla najmout bezpečnostního poradce...“

„To víte.“ Cooper na Simona spiklenecky mrkne. „Vzhledem ke všem těm tragédiím, ke kterým tu za poslední rok došlo, jsem se ochotně zřekl honoráře. Nemůžeme přece připustit, aby ty děti říkaly téhle budově ‚Kolej smrti‘ navždycky, co říkáte?“

Sleduji, jak se výraz Simonovy tváře mění. Sice normálně nesnáším, když o mém působišti někdo mluví jako o „Koleji smrti“, ovšem Cooper v tuhle chvíli uhodil na tu správnou strunu. Loni zaznamenala Fischer Hall největší počet mrtvých ze všech kolejí po celé zemi – a to se do té statistiky započítávala i jedna celosemestrální plavba, během níž na lodi vypukla norovirová infekce, která si vyžádala tři životy. (Mezi těmi třemi oběťmi však byl jenom jeden student, ostatní dva byli učitelé. A učitelé nejsou pro kolejní statistiky zajímaví a nezapočítávají se do nich, i když po technické stránce jejich smrt význam samozřejmě má.)

Nicméně studentů nastupujících do prvních ročníků univerzity New York College, kteří poté, co zjistili, kde budou ubytováni, požádali o přesun do „kterékoli jiné kolejě, jenom když to nebude Kolej smrti“, je poměrně dost... téměř 97 procent. To je také jedním z důvodů, proč je Fischer Hall přes léto zavřená a probíhá tu rekonstrukce. Aby studenti, jejichž žádosti o přemístění na jinou kolej nebude vyhověno – tedy všichni studenti, kteří s touhle žádostí přišli, my totiž nemáme k dispozici další kolejě, kde bychom je mohli ubytovat, jelikož všichni světaznalejší prváci rovnou požádali o pokoj ve Wasser Hall –, měli ve svém pokoji na Koleji smrti alespoň hezky bílé stěny.

V tuhle chvíli to ovšem vypadá, že naše zatím nejdelší období bez jediné nehody je u konce: před Fischer Hall totiž právě zastavuje ta zmiňovaná sanitka.

Z místa, kde stojím, mám dokonalý výhled nejen na ni, ale i na

osobu, která rozrazí dveře a vyřítí se ven z budovy – přímo pod prapory s emblémem New York College, pyšně povlávajícími nad vchodem – sanitce v ústřety.

Není to sice nikdo ze zaměstnanců Fischer Hall, ale stejně toho člověka znám víc než jenom zběžně a na sto procent vím, že by ho ani trochu nepotěšilo, kdyby do jeho záležitostí začal strkat nos zrovna Simon Hague.

Simon stojí příliš blízko ke dveřím knihovny a věnuje pozornost tomu, co se děje uvnitř, nikoli venku. Zdá se, že poté, co se Cooper zmínil o Koleji smrti, poněkud změkl. Simon to všechno totiž dělá „kvůli těm dětem“, dokonce tuhle frázi opakuje na schůzích zaměstnanců tak často, že jsme si s Tomem začali dělat čárky.

„Chápu,“ prohlásí zvýšeným hlasem, aby ho bylo slyšet i přes kvílení sirény – tenhle zvuk je v téhle čtvrti tak všudypřítomný, že se Simon ani nezeptá, co se děje, a ani ho nenapadne, že by to mohlo mít něco společného se situací, v níž se právě nacházíme – „ovšem jestli je tohle oficiální stmelovací program, jak do toho zapadá to hlášení o nepovoleném večírku, na kterém nějaký student zkolaboval?“

„To je dobrá otázka,“ odvětim. I když mám dojem, že teď, když jsem rozpoznala tu vysokou, hubenou postavu i atraktivní rysy osoby, která právě v jasném světle bezpečnostních světel, jež ozařují přední vchod, mluví s lidmi ze sanitky, na tu otázku dost možná znám odpověď. „Že by to mělo něco společného s tím, že jsou tu teď přes léto ubytovaný taky ty naši basketbalisti?“

Simonova tvář pod pečlivě zastríženým knírkem zbledne. „To myslíš... Macešky?“ Ztiší hlas do zdušeného šepotu. Vzhledem k tomu, že v tom okamžiku siréna sanitky zmlkne, zazní jeho další slova absurdně hlasitě. „Fakt si myslíš, že jsou do toho nějak zapletený Macešky?“

„Fakt netuším, kdo jinej by to mohl bejt.“ Vyhýbám se pohledem Cooperovi, který mezitím přešel místnost a stojí teď vedle mě, všimnu si však, že zvědavě vyhlédl ven z okna. „V tý paintballový válce bojujou na jedný straně studenti z recepce a na druhý ty, kdo mají přes léto vypomáhat s malováním... to znamená basketbalisti. Měla jsem za to, že jsem se o tom zmínila hned na začátku...“

„Ne, nezmínila,“ přeruší mě Simon stručně. „Kde jsou?“

„Macešky jsou v menze.“ Gavin je najednou samá ochota... ne snad proto, že by si myslel, že se basketbalisti dostali do nějakého průšvihů,

spíš zahlédl příležitost, jak by mohl v té své paintballové válce pokračovat. „Máme vás tam zavést?“

„Ano, samozřejmě,“ odpoví Simon a obrátí se ke dveřím. „Je hezké, že alespoň někdo tady ví, co se děje...“

Gavin mi věnuje rošťácký úsměv a potom spolu s Jamie následují Simona ke dveřím. Simon je ke Gavinovi otočený zády, a tak nevidí, že jeho průvodce drží v ruce paintballovou pušku.

Zato to vidí Pete. Zkonfiskuje pušky jak Gavinovi, tak i Jamie, a oba je přitom obdaří zlověstným pohledem. Gavin a Jamie se zklamaně odplouží za Simonem. Jen co jsou všichni tři z doslechu, Pete se na mě zamračí.

„To myslíš vážně?“ zavrčí. „Jakože mám jít s těmahle pitomcema dolů do menzy a nechat se ohodit barvou podruhé?“

„No co?“ pokrčí Cooper rameny. „Teď jsi alespoň ozbrojený. Prostě jim to vrátíš.“

„Ty basketbalisti jsou celkem hodný kluci,“ řeknu rychle, když vidím, jaký pohled Pete na mého přítele vrhl. „Když jim řekneš, že jsi z univerzitní ochranky, určitě složej zbraně.“

Pete odhodí paintballové pušky na pohovku a nezdá se, že by ho moje prohlášení zrovna uklidnilo. „A kohopak to nakládají do té sanity?“ zeptá se a pokývne hlavou směrem k oknu.

Nepřekvapí mě, že si dal dohromady, že ta siréna patřila k sanitce a že ta sanitka zastavila přímo před Fischer Hall. Pete už totiž pro New York College pracuje dlouho. A hodlá v tom pokračovat, dokud si nebude moci vybrat zaměstnanecké výhody a vrátit se domů do Puerta Rica, kde má jeho rodina domek.

„Někdo z toho bytu ve střešní nástavbě,“ informuju ho.

Pete se zatváří ještě znechuceněji. „Co tady dělaj? Měl jsem za to, že trávěj léto na tom svém letním sídle v Hamptons. Aby se milostivá mohla po libosti opíjet těma svejma milovanejma koktejlama Long Island Iced Tea někde, kde nebude na očích nikomu z univerzity.“

Pete má pravdu: o paní Allingtonové, manželce rektora naší univerzity, je všeobecně známo, že si libuje v nestřídmé konzumaci alkoholu. Což znamená, že bydlení ve střešní nástavbě v budově, kde musejí rektor s manželkou jezdit stejným výtahem jako sedm set studentů bakalářského studia, je občas poněkud komplikovaná záležitost.

Paní Allingtonová také dokáže zachovat chladnou hlavu v krizových situacích... přinejmenším natolik, že mi jednou zachránila život. Tedy ne že by mě od té doby někdy poznala. Přesto je na světě jenom málo věcí, které bych pro to, abych jí pomohla zachovat si soukromí a dobrou pověst, neudělala.

Nicméně zrovna teď nastal jeden z případů, kdy nějaká zvláštní diskretnost z mé strany není zapotřebí.

„Podle mě to tentokrát paní Allingtonová není,“ podotknu.

Pete vypadá zmateně. „To přijel rektor do města bez ní? To se mu nepodobá.“

„Ne,“ zavrtím hlavou. „Jsem si v podstatě jistá, že ten nepovolený mejdan nepořádají rektor a jeho žena.“

„Tak kdo teda?“ zajímá se Cooper.

„Jejich syn.“

On jen kreditní karty miluje

V klubu je rušno, tělo na tělo
a já pocit mám, snad je to jen zdání,
že o kus dál vidím tvoji tvář
a ty mi pak povíš, jaký máš přání.

Pozdě v noci v pasáži
naťukej můj PIN a pojd' se mnou,
hodiny běží a ty výdrž máš,
dokud mi prachy nedojdou.

On jen kreditní karty miluje,
holky mě před ním varovaly,
on jen kreditní karty miluje,
do srdce nenech si ho vlízt.

Klub zavřenej je, peněz málo,
domů dnes sama jdu, ne s ním
a neznám ani jeho jméno,
však za to, co bylo, se nestydím.

Vím, že jen kreditní karty miluje,
že holky v tomhle pravdu měly,
on jen kreditní karty miluje,
však jízdu svého života já zažila jsem s ním.
(mezihra, opakování)

„On jen kreditní karty miluje“
Zpěv: Tania Traceová
Text a hudba: Larson/Sohn
Z alba *Tak k soudu mě dej*
Cartwright Records
Tři týdny po sobě
v první desítce hitparády
Billboard Hot 100

„Proč že to vlastně děláme?“ zeptá se mě Cooper.

Stojíme sami v jednom z prastarých výtahů ve Fischer Hall a ten nás se skřípěním a vrzáním veze nahoru ke střešní nástavbě. Pete nás opustil, šel se postarat, aby Simon nebyl zásahy z paintballových pušek promáčený až na kůži.

„Protože Christopher Allington v minulosti neprokázal zrovna nejlepší úsudek,“ vysvětlím Cooperovi. „Chci se ujistit, že zase nerozjel ty svoje starý triky. V jeho vlastním zájmu doufám, že tu sanitku volal pro svou matku, a ne pro nějakou pubertáčku, který nacpal nějakej oblbovák, aby byla povolnější.“

Cooper potřese hlavou. „Ty si o lidech vždycky myslíš jenom to nejlepší, co? To na tobě miluju nejvíc, ten tvůj nekonečnej optimismus a víru v lidstvo.“

Kárávě na něj pohlédnu přimhouřenýma očima... nicméně popřít to nemůžu. Od té doby, co jsem začala pracovat ve Fischer Hall – což byl důsledek toho, že se mě zbavila nahrávací společnost Cartwright Records a posléze i můj bývalý přítel –, jsem potkala jenom pár lidí, které bych alespoň na chvíli *nepodezírala* z vraždy. A je skutečně zvláštní, jak často jsem měla pravdu.

Tenhle instinkt jsem si nejspíš zdokonalila za ta léta, kdy jsem působila v zábavním průmyslu. Tedy ne že by se to mezi muzikanty hemžilo vrahy, nicméně většina z nich opravdu *je* nějakým způsobem nenormální. A možná je k té profesi přitahuje právě tohle. Sex, drogy a rokenrol – to všechno jsou způsoby, jak zahánět své osobní démony...

A to byl taky jeden z důvodů, proč jsem se nakonec nastěhovala ke Cooperu Cartwrightovi. Poté, co jsem přistihla svého přítele Jordana – Cooperova bratra a hlavního zpěváka skupiny Easy Street, se kterým jsem tehdy žila –, jak některé ze svých osobních démonů zahání v naší posteli za pomoci nejnovější vycházející hvězdy Cartwright Records, Tanii Traceové, jsem najednou neměla kam jít.

S Cooperem jsme uzavřeli praktickou dohodu: on mi pronajme jedno patro ve svém honosném domě nedaleko centra města, já mu za to budu dělat účetnictví.

Naprosto netuším, jak je možné, že se nám tuhle dohodu dařilo dodržovat na neosobní úrovni skoro celý rok – zvláště když vezmu v úvahu ty poslední tři měsíce, kdy jsme si navzájem vyjevili své pravé city. Od té doby jsme se už totiž zvládli pomilovat v každé místnosti v domě tolikrát, že se to ani nedá spočítat (sklep jsme ovšem vynechali, protože tam jsou pavouci).

„No co?“ vyhrknu teď na svou obranu. „Když jsem s Christopherem mluvila naposledy, říkal, že rozjíždí nějaký taneční klub nebo noční podnik, něco takového. A chlápci jeho typu přece podobný věci dělávají, ne? Jako že dávají holkám do pití drogy a tak.“

Mezi mnou a synem rektora naší univerzity nepanují zrovna nejpřátelštější vztahy, a to je ještě mírně řečeno. Mladý pan Allington nejen že se svého času vyspal s každou obyvatelkou Fischer Hall, kterou dokázal nalákat do postele, ale navíc jsem tehdy pojala podezření, že ty dívky vraždí. Pokud jde o to druhé podezření, nakonec se prokázala jeho nevina, ale to není tak podstatné. První bod obžaloby stále platí.

„Proč by ale úspěšnej majitel prosperujícího nočního klubu, kterej rád spí s mladinkejma holkama, bydlel u rodičů?“ napadne Coopera.

„Jsem si celkem jistá, že Christopher má svůj vlastní byt někde ve Williamsburgu,“ prohlásím. „Tady se objevuje, jenom když jsou jeho rodiče mimo město.“

Tedy tak jsem si to alespoň vydedukovala, když jsem ho jednou ráno zahlédla, jak se plíží od výtahu k mojí kanceláři, aby si na recepci zapsal návštěvu, která u něj zůstala přes noc. Když totiž ve Fischer Hall někdo vystoupí z výtahu před desátou hodinou ránní, je to vždycky nápadné, protože jen velmi málo studentů si na New York College zapíše přednášku nebo seminář, které by začínaly před jedenáctou. Ještě nápadnější však je, když z toho výtahu vystoupí rektorův syn v doprovodu plavovlasé ženy, které táhne na třicítku, má na sobě formální kostýmek, na nohou pravé louboutinky a zápěstí jí zdobí rolexky. Na druhou stranu je asi celkem fajn, že si Christopher pro změnu našel přítelkyni, která je zhruba stejně stará jako on.

„Ve Williamsburgu,“ odfrkne si Cooper. „No jistě. Copak by nějaký frajer, kterej cpe holkám do pití drogy a alespoň trochu si váží sám sebe, mohl bydlet někde jinde než v tomhle nejnovějším centru hipsterské kultury a indie rocku?“

Nasupeně se na něj podívám. „Když uvážíš, že odsud z Village je vzhledem k cenám nájmu vytláčila univerzita, různý celebrity a děti svěreneckejch fondů, ke kterejm ostatně patříš i ty,“ poznamenám kousavě, zrovna když se nám nad hlavami rozsvítí dvacítko, „kde jinde asi tak můžou bydlet?“

„Zásah,“ zašklebí se Cooper. „Ale já zdědil jenom ten barák a žádněj svěreneckej fond. Jediná celebrita v týhle čtvrti jsi ty. Spíš by mě zajímalo, proč...“

Než stačí dokončit otázku, nebo než já stačím zaprotestovat – ano, kdysi jsem skutečně bývala celebrita, ale to bylo ještě v dobách, kdy byla na výsluní slávy ta mluvící čivava z reklamy na řetězec Taco Bells, dneska po mně a ostatně ani po nyní už zesnulé čivavě ani pes neštěkne –, dveře výtahu se otevřou a my na chodbě před bytem Allingtonových vidíme zdravotníky ze sanitky.

Christopher Allington stojí ve dveřích bytu svých rodičů, v ruce drží tvrdé desky s hromadou papírů a říká: „Omlouvám se, že otravuju, ale bylo by super, kdybyste mohli, než půjdete dovnitř, podepsat tyhle papíry.“

Muž a žena ve zdravotnických uniformách mají každý pod paží těžkou brašnu se základním zdravotnickým vybavením a tváří se našťvaně.

„Jaký papíry?“ chce vědět žena.

„Je to jenom krátký prohlášení, že můžeme použít vaše...“ Christopher se zarazí, protože si právě všiml mě a Coopera. „Ehm, dobrý večer,“ prohlásí a ve tváři se mu objeví výraz vlídného uvítání, který však vzápětí vystřídá naprosté opovržení.

Vlídnost se ale okamžitě zase vrátí. Nicméně jak tak na nás Christopher civí, do hlasu mu pronikne nepopiratelný chlad. Na druhou stranu vzhledem k té staré záležitosti s vraždami asi není divu, že je poněkud nedůtklivý.

„Copak vás sem přivádí?“ zeptá se nás.

„Fakt, že před mojí kolejí stojí sanitka,“ opáčím neméně chladně.

„Před vaší kolejí?“ Je mi jasné, že se Christopher snaží, aby jeho smích zněl přirozeně, ale stejně tam slyším jistou nervozitu. „Co já vím, tak tahle budova patří New York College, kde je můj otec rektorem. Takže to není tak docela vaše kolejí, že ne?“

Christopher má na sobě modrou košili, bílé kalhoty a bílé sako. Ta

košile vypadá dost propoceně. Sice nemůžu popřít, že na chodbě – kde vzhledem k zásadnímu významu tohoto poschodí a vysokému postavení jeho jediných obyvatel kryje na rozdíl od zbytku budovy podlahu elegantní koberec a stěny jsou vymalovány nevtíravou olivovou zelení – je docela vedro. Přímo naproti výtahům visí velké zrcadlo se zlaceným rámem, ve kterém teď vidím svůj odraz. I já se potím, a to tak moc, že se mi pramínky plavého culíku lepí vzadu na krk. Nicméně cítím, jak sem z otevřených dveří za Christopherovými zády proudí chladný vzduch. Klimatizace uvnitř v bytě běží na plné obrátky.

Cooper se vykašle na zdvořilý pozdrav a rovnou se zeptá: „Co to máte s oblekem?“ A nemá na mysli ty fleky od potu. Christopherův jinak jasně bílý plátěný oblek pokrývají jakési tmavohnědé flíčky. No dobře, asi si říkáte, že já s tím obrovským flekem od barvy z paintballové pušky, který se mi rozpil přes celá záda, mám tak co povídat. Jenže co já vím, Christopher se té paintballové války, která probíhá dole v budově, nezúčastnil.

„Hm, tohle?“ Christopher mávne rukou k jedné z větších skvrn na saku a usměje se, jako že to nic není. „Víte, během dnešního večera nastala jedna taková nešťastná situace, ovšem můžu vás ujistit, že už je všechno...“

Zdravotnice ze záchranky se obrátí ke mně a ke Cooperovi. „Poznám, když před sebou vidím krev – a tohle teda krev je,“ prohlásí rozhodně. „Kdo z vás tomu tady velí? Protože nám někdo volal, že na týhle adrese zkolabovala nějaká žena. A tenhle džentlmen“ – přičemž slovo „džentlmen“ pronese značně sarkastickým tónem – „nám teď tvrdí, že dotyčná dáma už je při vědomí, nicméně že on nám prý nemůže dovolit vejít dovnitř, dokud nepodepíšeme nějaký prohlášení nebo co.“

Postoupím dopředu, protože jakmile spatřím ty fleky na Christopherově saku a uslyším zmínku o jakési ženě v bezvědomí, rozhodnu se, že odted' tady velení přebírám já. Určitě jde o nějakou chudinku, které ten mizera dal něco do pití. A k tomu ta krev... „Jsem zástupkyně vedoucího týhle koleje,“ oznámím lidem ze záchranky. „Tenhle člověk tady ani nebydlí. A já vám povídám, že můžete jít klidně dovnitř.“

Vtom z jednoho z pokojů v bytě za Christopherem nějaký hlas zavolá moje jméno. Jeho majitel očividně slyšel moje předchozí prohlášení.

„Heather? To jsi ty?“

Cooper proletí kolem zdravotníků jako střela a prudce odstrčí Christophera ze dveří. „Jordane?“ vyjekne nevěřícně.

Vůbec se mu nedivím. Cooperův mladší bratr Jordan je jeden z posledních lidí na světě, u kterých bych čekala, že je najdu na jedné z kolejí New York College – dokonce ani v přepychovém rektorově bytě ne. A už vůbec bych ho nečekala v bytě, kde se kromě něj očividně nachází i krev a mladý muž, který dává dívkám do pití drogy. Cooper a Jordan si nikdy nebyli nijak zvlášť blízcí, a to nejen proto, že se Cooper na rozdíl od Jordana odmítl stát členem kapely Easy Street, když jejich otec Grant Cartwright, výkonný ředitel nahrávací společnosti Cartwright Records, s tímhle nápadem přišel. V odcizení těch dvou hraje svou roli také skutečnost, že Cooperův nesmírně bohatý – a srovnatelně excentrický – dědeček Arthur Cartwright odkázal Cooperovi svůj honosný růžový dům ve čtvrti West Village, jehož hodnota dnes dosahuje sedmiciferné částky.

Dalším důvodem, proč Cooper nemá bratra moc v lásce, je možná i způsob, jakým se se mnou Jordan před časem rozešel, ale to už bych do toho vnášela jen vlastní domněnky.

Přesto však Cooper, který má očividně pocit, že je třeba, aby bratrovi přispěchal na pomoc, prakticky rozmázne Christophera o zeď. Je to vážně dojemné, i když ne každý můj názor sdílí.

„No dovolte?“ houkne Christopher popudlivě za Cooperem a narovná si klopy saka. „Ten oblek je od Armaniho. A tohle je soukromej majetek. Mohl bych zavolat policii.“

„Jen ji zavolejte,“ pobídnu ho a provedu lidi ze záchranky kolem něj dovnitř. „Vysvětlím jim, že jste sem neoprávněně vniknul. Vaši rodiče tu nejsou, že ne?“

„Jsou v Hamptons,“ informuje mě Christopher rozmrzele. „Ale vážně, v tuhle chvíli přerušujete hrozně důležitou scénu. Ti lidi ze sanitky ji můžou prohlídnout až potom. Stejně už je jí líp.“

„Scénu?“ zopakuju po něm a sevře se mi srdce. Žena v bezvědomí, krev a *kamery*? Že by Christopher přemluvil Jordana, aby s ním točil nějaké ujeté *porno*? Smutné na tom je, že by mě to nijak zvlášť nepřekvapilo.

Když však projdu elegantní halou bytu ve střešní nástavbě a zahnu za roh, okamžitě vidím, co měl Christopher tou „scénou“ na mysli, a také

zjistím, proč se Cooper kousek přede mnou zastavil tak prudce, až jsem do něj narazila.

„Coopere?“ Jordan Cartwright sedí na čalouněné sedačce, pevně drží za ruku svou mladou – a velmi hezkou – manželku a zároveň nejprodávanější zpěvačku roku, Taniu Traceovou. Vypadá to, že je Jordan z toho, že nás tu vidí, ještě ve větším šoku než my z toho, že tu vidíme jeho. A to už je co říct. „Co *ty* tady proboha děláš?“

„Co já tady dělám?“ Cooper zůstane na bratra zírat, potom však pohledem obsáhne i skupinu lidí postávajících kolem Jordana, a taky pohovku, na které jeho mladší bratr sedí v záři dvou obrovských reflektorů usazených na stativech. „Řekl bych, že by bylo vhodnější se zeptat, co tady děláš *ty*! A proč jsi celej od krve?“

„Fakt?“ Jordan se překvapeně podívá dolů na své šaty. Je oblečený podobně jako Christopher, jeho oblek je ovšem světle béžový a košili má růžovou. A podobně jako Christopher se i on pěkně potí. A podobně jako Christopher je i on postříkaný droboučkými kapičkami krve. „Ale do hajzlu, vůbec jsem si toho nevšimnul. Proč jste mi nic neřekli?“ oboří se na filmový štáb, jehož členové mají všichni na sobě kraťasy se spoustou kapes a trička s logy nejrůznějších kapel, i když Easy Street mezi nimi chybí. Klimatizace sice běží na plné obrátky, ale silné reflektory způsobují, že je v místnosti příšerné vedro, takže se kromě Christophera a Jordana potí i všichni ostatní.

„Ta krev je super. Díky ní to celý vypadá reálnějc,“ ujistí Jordana jakýsi chlapík se sluchátky, který v ruce drží „tyčku“ – teleskopickou tyč s mikrofonem, jenž má na sobě takovou tu chlupatou věc.

Muž s kamerou mrkne do hledáčku a dodá: „Ta krev je tam sotva vidět, protože je tady příšerná tma. Mohl by někdo posunout to stínidlo, jak jsem před chvílí žádal, nebo si tady jenom tak povídám sám pro sebe?“

Jakási mladá žena s vlasy staženými do kratičkových copánků, aby se jí nelepily na krk, se vrhne k jednomu ze stativů s reflektory a naaranžuje před jeden z nich síťované plátno. O vteřinu později žhavé bílé světlo namířené na Jordana a Taniu ještě asi tak stokrát zesílí a teplota v Allingtonovic obývacím pokoji se ještě zhruba o deset stupňů zvýší.

„Dokonalý,“ prohlásí kameraman spokojeně. „Teď už tu krev vidím.“

Tania, která má na sobě zlaté minišaty působící kovovým dojmem – termín minišaty ovšem v tomto případě používám jen velmi volně, pro-

tože jí ten kousíček látky jen tak tak zakrývá bradavky a klín –, si opálenou paží ochable zakryje oči a odvrátí tvář s nádhernými rysy od pronikavého světla.

„Já to prostě nezvládnou,“ zamumlá vyčerpaně.

„Ale samozřejmě že to zvládneš, Tanio, zlatíčko,“ prohlásí žena, které jsem si až doteď nevšimla. Stojí až u stěny, ale není dost hluboko ve stínu na to, abych nerozeznala, že má na nohou louboutinky a že se jí na zápěstí blýská cosi zlatého. Je to ta ženská, kterou jsem poslední dobou tak často vídala po ránu vystupovat z výtahu spolu s Christopherem. „Jen dej tu ruku pěkně dolů a pověz nám, jaké to bylo, když jsi viděla, jak někoho přímo před tvýma očima postřelili.“

„Já nechci.“ Tania nechá ruku na místě. Z její tváře toho moc nevidím, ale připadá mi, že získala stejně olivově zelený odstín, jaký mají ty stěny na chodbě u výtahů.

„Drž se, miláčku,“ řekne Jordan, obejmě útlá ramínka své ženy a něžně se na ni podívá, ačkoli jediná část jejího těla, kterou z místa, kde sedí, může doopravdy vidět, je její loket a možná kolena. „Já vím, že ten dnešní zážitek byl naprosto ohavnej. Ale slyšela jsi, co říkali na pohotovosti. Chce to jenom trochu času, a Medvěd bude zase v pořádku. A do té doby tě ochráním *já*. A naši holčičku taky, až přijde na svět. Nedovolím, aby se některý z vás něco stalo. Ne dokud ještě dýchám.“

Téměř nevěřím vlastním uším. V Taniině přítomnosti někoho postřelili? Někoho, kdo se jmenuje Medvěd? A teď ji o tom ještě nutí tady, ve střešní nástavbě na koleji Fischer Hall, mluvit na kameru? *Proč?*

„To je skvělý, Jordane,“ ozvou se ze stínů Zlaté rolexky. Záblesk hodinek mi napoví, že si dotyčná drží u ucha mobilní telefon. „Ale mohl bys to říct ještě jednou? A ty, Tanio, mohla bys sundat tu ruku z obličeje a podívat se na něj?“

Žárovky v obou reflektorech zhasnou a místnost se ponoří do temnoty. Někdo zaječí.

Není tu ale úplná tma. Na konferenčních stolcích jasně září několik vitrážových lamp Tiffany patřících paní Allingtonové a venku na terase se třpytí několik ozdobných bodových světel, takže trochu vidět přece jenom je.

Náhly kontrast mezi jasným světlem reflektorů a tímhle měkkým světlem je však tak překvapivý, že všem chvíli trvá, než se znovu rozkoukají.

„Co se to, sakra...“, vyjekne Christopher.

„Podle mě to bylo fakt dobrý,“ komentuje Jordan spokojeně svůj výkon před kamerou. „Budete z toho moct něco použít?“

Ale nikdo si ho nevšímá. Všichni pobíhají po místnosti a snaží se zjistit, co se stalo. Asistentka produkce spílá kameramanovi.

„Říkala jsem ti, že nám na to stačí softbox,“ rozčiluje se. „Tyhle ostrý světla v takovejchhle starejch budovách, kde jsou rozvody na baterky, vždycky vyrazej pojistky.“

„Promiňte,“ opakuju znovu a znovu a můj hlas nabývá na síle a na pronikavosti, dokud nezískám pozornost všech přítomných. Potom jim před očima podržím prodlužovačku, kterou jsem před chvilkou vytáhla ze zásuvky na zdi. „To nebyly pojistky. Byla jsem to já. A v tuhle chvíli by se asi nejlíp hodilo říct... *stříh!*“

Tania

Já nejsem Christina, bokama nekrouťim,
nejsem ani Beyoncé, snubákem se nechlubím.

Kdo vlastně jsem? Chcete mě poznat?
Kdo vlastně jsem? Tak sledujte náš pořad!

Já nejsem Katy, šperkama nezářím.
nejsem ani Fergie, mejdany nemusím.

Kdo vlastně jsem? Chcete mě poznat?
Kdo vlastně jsem? Tak sledujte náš pořad!

Kdo vlastně jsem? Pozorně se dívejte!
Kdo vlastně jsem? Pravou Taniu objevte!

„Tania“
Text a hudba: Larson/Sohn
Televize Cartwright Records Television
Znělka pořadu *Jordan a Tania*

„Aby byly zajištěny bezpečnost a soukromí všech obyvatel student-
ského domova,“ zacituju, „je ve všech ubytovacích zařízeních New
York College zakázáno jakékoli filmování bez řádné autorizace.“

Kupodivu právě tuhle větu vyslovuji dokonce několikrát týdně, obvyk-
le je však určena Gavinovi, který by se rád stal druhým Quentinem
Tarantinem. Nicméně univerzitní politika, že se na kolejích nesmí fil-
movat, nemá s ochranou soukromí co dělat. Už jsem byla nesččetněkrát
povolána, abych nějak zasáhla v chodbě, která byla plná kouře, protože
někdo nechal příliš dlouho zapnuté gelové filtry na blesku (ať už se tím
míní cokoli). A nechtějte po mně, abych se pustila do vyprávění o té
spoustě studentů, které napadlo, že by si mohli přivydělat na studia
natáčením amatérských pornofilmů.

„Takže jak?“ dodám, když na mě všichni zůstanou mlčky civět. „Má snad někdo z vás řádnou autorizaci? Protože já jsem žádný oficiální papíry neviděla a tahle vaše... vaše... co to vlastně má být?“

Všichni začnou mluvit najednou – tedy všichni kromě Tanii, která si teď, když už jí do tváře nezáří žádné reflektory, odtáhla předloktí od obličeje a dívá se na mě, jako kdyby mě viděla poprvé v životě... což je celkem ironie, protože jsem ji kdysi vyrušila, zrovna když měla obličej zabořený do klína mého tehdejšího, nyní už bývalého přítele.

Pak jsem to sice chvíli měla docela těžké – musela jsem se od Jordana odstěhovat, najít si nové bydlení a začít znovu, a to ani nemluví o všech těch bezesných nocích, kdy jsem se sama sebe pořád dokola ptala, jak jsem mohla být tak pitomá. S Jordanem jsem totiž chodila celých *deset let* – takže mi Tania vlastně prokázala obrovskou službu: díky ní jsem se osvobodila a začala jsem nový život... a našla jsem Coopera.

O tomhle ovšem ani ona, ani Jordan nevědí, protože Cooper a já jsme skutečnost, že spolu chodíme, jeho rodině ještě neoznámili, natož abychom se zmínili o tom, že se hodláme vzít.

A nepřipadá mi, že zrovna teď by na podobné oznámení byla ta nejvhodnější chvíle.

„Počkejte,“ překřičí Cooper všeobecný rámus a znechuceným pohledem přejíždí od svého bratra ke Christopherovi a zase zpátky. „Jak se vy dva vůbec znáte? A kvůli komu jste volali tu sanitku? Koho postřelili?“

Místo nich mu však odpoví ta žena s drahými zlatými hodinkami. Vyrazí ze sebe neobyčejně štavnatou kletbu a zamíří k nám, podpatky jejích louboutinek přitom hlasitě klapají o parkety.

„Promiňte, ale kdo jste?“ chce vědět a z jejích očí na nás srší vzteklé jiskry. „Ráda bych vám sdělila, že jste přerušili velmi důležité natáčení pro CRT...“

„Stephanie, to je v pořádku,“ uklidňuje ji Christopher, který se už očividně smířil se situací. „To je Jordanův brácha.“

Žena se zlatými rolexkami se zarazí uprostřed pohybu. „Jeho bratr?“ Vytřeští oči na Coopera. „Počkejte... vy přece nemůžete být... *Cooper Cartwright*?“

„...kteřej se odmítnul stát členem Easy Street,“ doplní ji Cooper. Vypadá nesmírně naštvaně. „Jo, to jsem. Netočím reklamy na krémy proti bedřarům a nepodporuju pubertáckou masovou hysterii. Takže by

mi teď někdo třeba mohl vysvětlit, jak je možný, že je můj bratr celej zacákanej krví někoho jinýho. A co to ksakru je to CRT?“

„Ach bože,“ vyjekne Stephanie a najednou se chová úplně jinak. Kromě hodinek – které vypadají obrovské, protože má, podobně jako Tania, strašně hubené zápěstí – a louboutinek má na sobě ještě červené pouzdrové šaty bez rukávů se sukni tak úzkou, že jejich majitelka, aby se k nám přes všechny ty kabely a šňůry natažené všude po zemi dostala, musí neelegantně hopkat. Přesto to však nějak dokáže a každým centimetrem svého těla zároveň vyjadřuje, že je přepracovaná televizní producentka – od žilky, jež jí najednou začala pulzovat uprostřed čela (má mikádo po bradu a vlasy si ještě stáhla z čela a sepnula je želvovinovou sponkou, takže je ta žilka opravdu dobře vidět), až po mobil značky BlackBerry, který svírá v levé ruce.

„Stephanie Brewerová,“ představí se a natáhne ke Cooperovi pravici. „Vedoucí výrobního štábu, pracuju pro televizní společnost Cartwright Records Television. Nedokážu ani vyjádřit, jaká je tohle pro mě čest. Cooper Cartwright, jediný z rodiny Cartwrightových, s kým jsem se ještě nesetkala! A přitom jsem toho o vás tolik slyšela.“

„To si dovedu představit.“ Cooper věnuje Stephaniei, která mu zuřivě třese rukou, jenom letmý pohled. „Takže táta koupil televizní stanici?“ zeptá se Jordana.

„Je to kabelovka,“ pokrčí Jordan rameny. „Nepodařilo se nám zlanarit Adele ani Lady Gaga, a tak máma přišla s tím, že musíme podniknout něco novýho.“

„To je celá máma,“ zvedne Cooper oči v sloup. „Vždycky ji nejvíc zajímaly čísla.“

„Ráda bych vám řekla, jak moc mě baví spolupráce s vaším otcem,“ rozplývá se Stephanie Brewerová nadšením. „To on byl jedním z důvodů, proč jsem se rozhodla získat titul MBA na Harvardu. Chtěla jsem zkrátka kráčet ve šlépějích slavného Granta Cartwrighta.“

„Pokusím se vám to nevyčítat,“ oduší Cooper suše.

Stephaniin úsměv ztuhne jenom na okamžik. „Díky,“ zamrká zmateně.

„Takže koho to postřelili?“ zeptá se znovu Cooper.

„No ano, samozřejmě,“ vzpomíná se Stephanie a konečně pustí jeho ruku. „Moc se omlouvám. Taniina osobního strážce. Před pár hodinami ho zasáhla kulka – naprosto náhodná – zrovna když jsme natáčeli

před Christopherovým klubem na Varick Street. Odvezli ho do nemocnice Beth Israel, potřeboval pár stehů a rentgen. Podle lékařů je pravděpodobné, že se zotaví bez následků...“

„A policie vás všechny nechala jen tak odjet? To si vás tam nenechali kvůli výslechu?“ Zdá se, že to Coopera pohoršilo.

„Ale samozřejmě že se nás vyptávali na všechno možné,“ ozve se ta dívka s copánky. Podle tvrdé podložky s papíry, kterou drží v ruce, jsem ji odhadla na asistentku produkce. „Přímo na místě činu. Jenže co jsme jim asi tak mohli říct? Medvěd stál v jednu chvíli vedle nás, a pak najednou ležel na zemi a Jordan s Chrisem byli celí od krve.“

„No právě. U *náhodný střelby* je podstatný, že je *náhodná*,“ přidá se Christopher. „Nikdo z nás nic neviděl. Žádný projíždějící auto, ze kterého by někdo střílel. Ta rána přišla zničehonic a nikdo neví odkud.“

„Policie se domnívá, že to mohli být nějací pubertáci,“ dodá Stephanie, „kteří si na střeše některého z okolních domů hráli s pistolí. Zatím ale nikoho nenašli.“

„Nikdo z nás na něj přece nestřílel,“ podotkne Jordan. „Medvěd je náš kamarád.“

„Jo, to je vidět,“ zamračí se Cooper. „Tak skvělej kamarád, že jste s ním zůstali v nemocnici, abyste se přesvědčili, že mu tam nic nechybí.“

„Zůstal tam s ním Jared, náš produkční pro natáčení v terénu,“ informuje ho kameraman.

„Jo,“ zabručí ten chlapík s mikrofonem na tyči. „A s ním je tam ještě asistent kamery, aby natočil, až budou Medvěda šít.“

„Medvěd je v pořádku,“ skočí Stephanie ostatním do řeči. „Jeho zranění k nám ale přilákalo dost nepříjemnou pozornost ze strany tisku, navíc jsme se kvůli němu dostali do skluzu. A taky to dost rozrušilo Taniu, jak vidíte. Takže teď, když už se ten nesmysl, že nemáme oprávnění tady natáčet, vyřešil, nemohli byste nás laskavě...“

Ale to už ji neposlouchám. Všimnu si totiž, že Tania – která byla v jednom čísle časopisu *People* jmenovaná mezi padesáti nejkrásnějšími lidmi na světě – vypadá příšerně. Její až dojemně útlá ramínka jsou nahrbená, ruce jí ochable spočívají v klíně, kostnatá kolena drží těsně u sebe. Pleť, která má normálně zdravou barvu, připomínající svým odstínem bílou kávu, působí najednou nažloutle, není ovšem úplně

jasné, jestli je ten dojem vyvolaný odlesky ze zlatých minišatů, náhlým nedostatkem světla nebo tím, čím si dnes večer prošla.

Dobře vím, že pro popovou hvězdu rozhodně nevěstí nic dobrého, když vypadá, jako by měla žloutenku. A obzvlášť to platí v případě, kdy by ona popová hvězda měla zářit štěstím. Tania je přece ve čtvrtém měsíci těhotenství. Obálka časopisu *Us Weekly* před pár dny hlásala do světa, že Tania a Jordan budou mít holčičku.

Pomyšlení na to miminko způsobí, že pocítím dvojnásobnou potřebu Taniu chránit – i když se ke mně matka toho maličkého nechovala zrovna nejlíp.

„Pořád platí, že tady natáčet nemůžete,“ prohlásím nekompromisně. „A docela by se hodilo, abyste teď všichni opustili místnost, a poskytlí tak Tanie trochu soukromí, aby ji mohli pořádně vyšetřit.“

Stephanie nepřátelsky přimhouří oči. „*Prosím?*“ zamračí se na mě.

„Někdo z vás zavolal sanitku,“ připomenu jí. „Předpokládám, že to nebylo proto, abyste tomu svému pořadu dodali na dramatickosti – je totiž nezákonný volat záchrannou službu z jiného důvodu, než že má někdo skutečný zdravotní problémy...“

Ti dva ze záchranné služby sledují náš rozhovor, jako by byli na tenise. „To je pravda,“ přikývne žena. „A vůbec, jak se ten pořad vlastně jmenuje?“

Stephanii už zase začala pulzovat ta žilka uprostřed čela. „*Jordan a Tania*. Doufáme, že to bude nejúspěšnější program stanice CRT a že se příští rok dostane na první místo v kategorii reality show s tématem manželské vztahy. A na tom, že jsme zavolali záchranku, nebylo nic nezákonného. Nemůžeme ovšem připustit, aby u některých scén naše kamera chyběla. Fanoušci Jordana a Tanii budou chtít tenhle dojemný okamžik prožívat spolu s nimi...“

Jordan, který stále ještě sedí na pohovce s paží ovinutou kolem Tanii, se ošije.

„Steph, já vím, že jsi chtěla natočit, jak ji vyšetřují, ale mám dojem, že Tania by radši...“

Jordan právě dělá něco, co jsem u něj ještě nezažila: stará se víc o zájmy nějaké jiné lidské bytosti než o své vlastní. Je to docela rozto-milé, zvlášť když na něj Tania vzápětí důvěřivě upře ty své obrovské uplakané hnědé oči.

Je tedy trochu směla, že „Steph“ tu scénu vzápětí pokazí tím, že Jordanovi uštěpačně skočí do řeči: „Jordane, ve smlouvě, kterou jste podepsali, nic takového nebylo. Všechno půjde hezky na kameru. Tak zněla dohoda. Tak to chce tvůj otec.“

Jordan sklesle přikývne. „No dobře. Jasně, samozřejmě máš pravdu.“

Sleduji, jak Tania poraženecky sklopí oči k zemi. Ale nijak mě nepřekvapuje, že se Jordan nedokázal za práva své ženy zasadit důrazněji. Na rozdíl od Coopera totiž odjakživa dělal všechno, co mu jeho otec poručil – včetně toho, že se mě zbavil. A Stephanie to už pochopila a dokáže toho využít. Zdá se, že stačí, když mu řekne: „Tak to chce tvůj otec,“ a Jordan okamžitě udělá, co se mu přikáže. Pohlédnu na Coopera a z jeho výrazu zjistím, že je ze svého bratra stejně znechucený jako já.

Než ale stačí něco říct nahlas, vrhnu se Tanie na pomoc já. Tak trochu proti své vůli. Ani jí, ani Jordanovi nic nedlužím. Ale stejně si nemůžu pomoci. Fischer Hall je takový můj ostrov – Ostrov ztracených hraček, jak mu říká Cooper – a já nesnáším, když někdo lidi z mého ostrůvku sekýruje a manipuluje s nimi.

„No, musím vám znovu zopakovat, že máte smělu,“ prohlásím. „V týchle budově platí zákaz filmování.“

Tania zvedne hustou vrstvu falešných řas a já si rázem vzpomenu, proč jako zpěvačka slaví takové úspěchy. Není to jenom tím, že má fantastický hlas – a to tedy má – nebo že v těch svých kratičkých šatičkách vypadá tak sexy – což je taky pravda. Hlavním důvodem je, že dokáže jediným pohledem vyjádřit neuvěřitelné bohatství pocitů... nebo to tak tedy alespoň působí. V tuhle chvíli se jí ve tváři zračí nesmírná vděčnost k mé maličkosti.

Jsem z toho trochu zmatená. Tania Traceová přece prodala víc než dvacet milionů alb, ve třiceti zemích je na prvních příčkách hitparád, získala čtyři ceny Grammy a teď navíc čeká dítě s Jordanem Cartwrightem, který má na svém kontě také rekordní množství hitů (čehož samozřejmě dosáhl za pomoci svého otce). A ti dva nyní ještě ke všemu točí svůj vlastní televizní pořad. Takže Tania je hvězda první velikosti. Vážně nechápu, proč nemůže poslat Stephanie Brewerovou do háje sama.

„A my vám žádný prohlášení nepodepíšeme,“ dodá zdravotník ze záchranné služby, když spolu se svou kolegyní míří přes obývací pokoj k Tanie.

Žilka na čele teď Stephanii tepe tak divoce, až mám strach, že každou chvíli praskne.

Cooper si toho musel všimnout taky, protože řekne: „Možná bychom mohli zatím jít ven, co říkáte? Není u tohohle bytu nějaká terasa? Mohlo by tam bejt trochu chladnějc.“

Cooper se ovšem ptá jenom ze zdvořilosti. Velmi dobře totiž ví, že Allingtonovic byt terasu má. Jednou mě na ní totiž jedna ženska málem zabila.

„Jasně, skvělej nápad,“ přikývne rychle Christopher a zatleská. „Tak fajn, poslyšte, lidičky, dáme si pauzu a dopřejeme naší hvězdě trochu toho soukromí, aby ji tihle milí, ehm, saniťáci mohli prohlídnout. Kdyby měl někdo zájem, pití je v ledničce v kuchyni...“

„Máte guaranu?“ zeptá se zvukař s nadějí v hlase, když odloží mikrofon a stáhne si sluchátka.

„Pro Marcose to bude guarana,“ zahaleká Christopher. „Ostatní dostanou Red Bulla. Dáte si taky něco?“ podívá se na Coopera a na mě, a aniž by počkal na odpověď, dodá: „Poslyš, Lauren, popadni tam pro nás pro všechny nějakou balenou vodu...“

Televizní štáb vezme útokem Allingtonovic kuchyni a Christopher prudce otevře francouzské okno vedoucí na terasu, která se táhne po celé délce obytného a jídelního prostoru střešního bytu jeho rodičů. Okamžitě k nám pronikne chladivý vánek. Vzduch v téhle výšce – nacházíme se dvacet pater nad úrovní ulice – jako by byl svěžejší a čistší. Pouliční provoz tu téměř není slyšet, působí tu však jakýsi akustický trik, díky němuž se dá občas zaslechnout zvuk trysek fontány v parku pod námi. Panoramatický výhled na Manhattan, který terasa poskytuje, je skutečně ohromný – pod námi se třpytí pouliční světla, a když je jasná noc, je odsud vidět i měsíc a pár hvězd.

Když jsou Allingtonovi ve městě, většinu společenských akcí pořádají právě tady na terase, mívají tu zajištěné pohoštění i s profesionální obsluhou v černobílých uniformách. A já jsem na téhle terase jednou jen tak tak nepřišla o život. Ale na to se snažím nemyslet. Vyučující z jednoho semináře, na který jsem se v letním semestru zapsala (Psychologie 101), tomuhle jevu říká disociace a tvrdí, že onen původní nepřijemný zážitek se postiženému nakonec stejně téměř vždycky vrací znovu a znovu.

Ale já to klidně risknu.

„A kdo jste vůbec vy?“ obrátí se ke mně Stephanie Brewerová, když míříme k několika zelenobíle pruhovaným křesílkům. „Řekla bych, že pana rektora bude zajímat, jak málo vstřícnosti jste v téhle záležitosti projevila. Pro vaši informaci: on i jeho žena CRT moc fandí.“

Cooper, který její poznámku zaslechl, vypadá rozzlobeně. „Omlouvám se,“ osloví Stephanie, ale rozhodně se netváří, jako by to myslel vážně. „Zapomněl jsem vás představit...“

„Heather,“ skočím mu do řeči, protože je mi jasné, co se chystá udělat. Nelíbí se mu, jak se ke mně Stephanie chová – jako kdybych byla nějaká její podřízená –, a chce jí dát jasně najevo, že nejsem žádná hej nebo počkej.

Jenže lidi jako Stephanie nade mnou ohrnují nos a snaží se mě zastrašit dnes a denně. Jako miliony ostatních lidí pracujících v administrativě a ve službách jsem si na to už zvykla, i když to asi nikdy nepochopím. Možná by to dávalo smysl, kdybych svou práci dělala mízně, jako třeba Simon, jenže já ji dělám dobře. Ovšem Stephanie by se tak, jak se chová ke mně, neměla chovat k nikomu...

A proto taky nechci, aby jí Cooper dal na srozuměnou, že jsem kdysi bývala slavná. A už vůbec by jí neměl prozradit to tajemství, které tak pečlivě střežíme už několik měsíců – totiž že chodím se synem jejího šéfa. Opravdu by jí to neměl všet na nos jenom proto, aby jí poskytl lekci slušného chování.

„Jsem zástupkyně vedoucího téhle koleje,“ dodám. „A až si na mě budete stěžovat panu rektorovi, neměla byste moje jméno zkomolit. Příjmením se jmenuju Wellsová.“ A hezky jí to vyhláskuju.

„A řekněte to i mému tátovi,“ dodá Cooper a přitáhne mi jedno z těch zelenobílých křesílek, abych se mohla posadit. „Jsem si jistej, že Granta fakt pobaví, až uslyší, jak jste se s Heather seznámily, Stephanie.“

Probodnu ho pohledem, protože mi právě zkazil plán, ale on se na mě na oplátku jenom zamračí. Nelíbí se mu, když „snižuju význam svejch neobyčejnejch úspěchů“, jak tomu říká, tím, že se nepředstavuju jako *ta* slavná Heather Wellsová, nejmladší zpěvačka, která kdy se svým vůbec prvním albem obsadila přední místa v hitparádách, a vůbec první žena, jejíž písnička i celé album se ve stejnou chvíli staly hitem číslo jedna (*Sladká horečka*).

Jeňže když je člověku skoro třicet a neustále všem okolo připomíná něco, co dokázal, když mu bylo patnáct, působí to, popravdě řečeno, poněkud divně. Jako byste coby profilový obrázek na Facebooku použili fotku, která vás zachycuje jako rozehrávače školního sportovního družstva nebo jako královnu maturitního plesu.

V tlumené záři světel na terase vidím, že už je pozdě. Stephanie to mezitím díky té Cooperově poznámce došlo. Přesně rozpoznám okamžik, kdy se v jejích očích z Heather Wellsové, protivné zástupkyně vedoucího koleje, proměním v Heather Wellsovou, bývalou pubertální popovou senzaci a jednoho z nejúspěšnějších koní ve stájích jejího šéfa... tedy dokud jsem pár kilo nepřibrala, nezačala jsem trvat na tom, že si svoje písničky budu psát sama, a můj úspěch se někam nevytratil.

Ale ani to nemůžu Cooperovi mít moc za zlé, protože jakmile si Stephanie uvědomí, jak moc vedle těmi svými louboutinkami šlápla, je docela legrační pozorovat, jak nasazuje zpátečku.

„Aha, tak proto jste mi připadala tak povědomá,“ prohlásí a vlídně mi přes skleněný stůl mezi našimi dvěma židlemi podá pěstěnou ruku s dokonalou manikúrou. „Kašlu na diety, teď jsi tu se mnou ty,“ zanojuje naprosto čistě. „Panebože, nemůžu ani spočítat, kolikrát jsem si, když jsem byla mladší, ‚Sladkou horečku‘ pouštěla. Byla to moje nejoblíbenější písnička. Však víte, ještě předtím, než jsme všichni z popu přisedlali na opravdickou muziku.“

Úsměv mi zmrzne na tváři. Na opravdickou muziku? Tenhle výraz vážně nesnáším. Někteří lidé jako by zapomněli, že název „pop“ vzešel ze slova „populární“. Za pop byli považováni i Beatles. A Rolling Stones. Stephanie zřejmě pozapomněla, že jí i všem, kdo pracují pro Cartwright Records, vydělává na chleba právě pop-music. To snad není pravda!

„Hm,“ řeknu, když mi Stephanie drtí dlaní prsty. Ta ženská určitě cvičí pilates. Nebo holýma rukama vyrábí z uhlí diamanty.

„Nemůžu uvěřit, že jsem vás nepoznala hned, jak jsem vás uviděla,“ rozplývá se dál. „I když on už je to nějaký pátek, že? Ale stejně, vypadáte úžasně. Báječně zdravě. A pleť vám jenom září.“

Když vám nějaká hubená ženská řekne, že vypadáte zdravě a vaše pleť jenom září, chce vám tím sdělit, že jste podle ní tlustá a potíte se. Co-

per a Christopher sedí vedle nás a očividně jim ani v nejmenším nedošlo, že mi Stephanie právě vmetla do tváře smrtelnou urážku.

Já to samozřejmě vím, ale nechám to být, protože jsem silnější osobnost. A to nejen v přeneseném významu, ale i doslova. Věřím totiž, že cokoli vyšleme do světa, se nám trojnásobně vrátí – proto se taky snažím říkat samé hezké věci, tedy pochopitelně kromě okamžiků, kdy přijde řeč na Simona.

„Jé, díky,“ pronesu tím nejpřátelštějším tónem, jaký jsem schopná nasadit.

Na terasu se začnou trousit další členové televizního štábu. Všichni mají v rukou nějaké studené pití z Allingtonovic ledničky. Většina z nich si přidržuje u ucha mobilní telefon, využívají přestávky k tomu, aby zavolali přátelům nebo svým drahým polovičkám a domluvili se s nimi, co budou dělat potom – to alespoň vyplývá z útržků konverzace, která k nám zalétá. Asistentka produkce Lauren nám každému přinese láhev studené minerálky, ačkoli já ani Cooper jsme o žádné pití nežádali.

„Díky,“ obrátím se k Lauren a znovu použiju ten svůj neuvěřitelně vlídný tón hlasu. Svět mi teď dluží tolik laskavosti, že to snad ani není možné. Určitě na svatbu s Cooperem seženu ty nejnádhernější šaty a všichni studenti z Fischer Hall se budou po zbytek léta chovat jako andílci.

„Nějaký čas to vypadalo, že jste zmizela z povrchu zemského, nemám pravdu?“ osloví mě znovu Stephanie a otevře si láhev s vodou. Blaženě se usmívá. Určitě má v obličejí spoustu botoxu. Jenom škoda že si nemůže botoxem vylepšit i osobnost. Nebo že s jeho pomocí nemůže něco udělat s tou žilkou na čele. „Takže teď děláte *tohle*?“ zeptá se a mávnutím ruky obsáhne celou Allingtonovic terasu. „Správcovou na koleji?“

„Ve studentském domově,“ opravím ji automaticky. „Ale tenhle název nejspíš už znáte. Je napsanej v záhlaví knihy návštěv.“

Stephanie se zatváří nechápavě. „Čeho že?“

„Knihy návštěv,“ odpovím. „Víte, takovej ten sešit, kam se musíte zapsat při příchodu a při odchodu pokaždý, když si vás sem Christopher přivede jako návštěvu.“ Snažím se nedat příliš najevo, že mám přehled, kolik nocí už tu strávila (a že o tom přehled opravdu mám), ani že mi připadá docela podivné, že tak často přespává v bytě rodičů svého přítele. „Přímo v záhlaví knihy návštěv stojí, že Fischer Hall je univerzitní